

Kedves Órák

Szépirodalmi, gazdasági és ismeretterjesztő képes hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.
Ide intézendők az előfizetések legzészerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felölös szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:
Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**
Negyedévre **3 korona.**

Erzsébet királyné szobra.

A legtökéletesebb asszonynak, a
martyr-anyának, a legmagyarabb király-
nénak szobrát leplezték le e héten
Gödöllőn.

A remek gödöllői parkban, —
hol boldog napjainak vidám kacajai,
majd vérző szívéből feltörő fájdalmas
sóhajai vegyültek a zizegő falevelek
zephires suttogásai közé, — hol örö-
mében, bánatában egyaránt legszive-
sebben tartózkodott szeretett magyar
népei között: áll a szobor, melyet a
Szeretet és Hála
örök allegoriá-
jának tekinthe-
tünk.

A magya-
rok öröme az
Övé is volt és
a nemzet gyá-
szolta ravatal-

nál könyei egyesültek a magyarok
könyeivel.

És e nemes, e legnemesebb szi-
vet egy örült, nyomorult akasztá meg
tovább dobbanásában hű magyarjaiért.

Áll a szobor! És a Te felséges
Alakod ércnél maradandóbban él és fog
élni örökké — átszállva utódról-utódra
— míg magyar szív dobbanatra kél!

Te voltál a Nap! Te voltál a
Szenvedés maga! Te voltál a Jóság!
Te voltál: Védőangyalunk! Szerető szív-

vel a magas-
ból örökdel
érettünk.

Erzsébet!
A Te szobrod
által Gödöllő
lett a magya-
rok Mekkája!

Regény egy kötetben.
(21. közlemény.)

RÉGEN VOLT...

Írta: Beniczkyné Bajza Lenke.

— Atyád ellenére? — riadt föl halálsápadtan a gróf.

— Bele fog kívánságomba egyezni, mert nem kívánhatja, hogy boldogtalan legyek.

— Soha! Erre ne számíts. Egy paraszt és egy eseléd gyermeke az én vőm, a te férjed! — az lehetetlen!

— Ugy sohasem megyek férjhez. — viszonzá sóhajtván, de nyugodtan a leány.

— Férjhez nem menni nem szerencsetlenség, de ily házasságot kötni, szégyen! — kiáltott föl haraggal Edelényi.

— Én nem tartom annak, de legyen, amint kívánja, és ne beszéljünk többé róla. El van végezve és viselni fogom sorsomat, ahogy tudom.

A gróf perez alatt lecsendesült, s meghatottan mondá:

— Ez a helyes, leányom. Verd ki fejedből az ilyféle gondolatokat, hidd el, hogy a tisztesség mindenek fölött való a világon.

— Tisztességtelenségnek tartja, ha valaki szerelméért föláldozza a világ hitvány ítéletét? — kérdé föllobbant szenvedélyvel Margit.

— Vannak szabályok, melyeket áthidalni nem lehet. A víz nem vegyül össze az olajjal.

— Nem tartja-e maga is Hámoryt derék, becsületes, művelt embernek? Többet ér ő a rangunkbeliek-nél, s hogy ki és mi, arról nem tehet!

— Nem közénk és hozzánk való!

— Születésben nem, de egyénisége ellen nem lehet kifogás... Nem hittem volna oly szigorúnak az én nemesszívű atyámat.

Edelényi elszorult szívvél nézte leánya elötört és szeméből aláhulló könyeit. Visszagondolt Torday figyelmeztetésére, és önkéntelen nővére jutott eszébe.

— Elfelejtéd, — mondá halk, bizonytalan, szomorú hangon, és megölelte őt, ki mindene volt e földön s fájdalmat okozott neki, hogy szenvedni látta. — Elfelejtéd őt, ha nem gondolsz rá.

A leány tagadólag rázta meg fejét, de nem felelt. Letörölve könyeit, nem folytatta a tárgyat s ez este nem beszéltek többé róla, de szomorúan mondtak egymásnak „jó éjszakát“.

Két egész nap telt el anélkül, hogy egyikük vagy másikuk érintette volna a felbenmaradt kényes társalgást, midőn Szomorótól sürgöny érkezett, melyben az „állomásra“ kocsit kért.

— Miért jön, mi dolga lehet itt?! — kiáltott föl Edelényi, meglepetve az ügyvéd jövelele fölött, s atya és leány önkéntelen az orvosra gondoltak...

Midőn Szomoró megérkezett, hosszú tanácskozást tartott a gróffal, ki bámulva hallgatta előadását, oly dolgokat beszélvén az neki, mi mesébe illék, vagy képzelődés agyréme lehetett.

— Nekem erős gyanúm van, — mondá az ügyvéd, hogy a fiatal orvos nem a jegyzőék fia. Hogy ezek az emberek törvénytellenes kihágást követtek el s ezt föl fogom deríteni; azért vagyok itt.

— De hát kinek a gyermeke volna?

— Ha nem Hámoryéké, úgy csak egyé lehet: Lotti grófnőé, — mondá határozottan az ügyvéd.

— Milyen gondolat! Ne akarja a halottat megbélyegezni. — Megtiltom, hogy nevét beszennyezze, — mondá szigorúan Edelényi.

— Mindenekelőtt kocsit kérek, hogy a plébános-hoz mehessenek. Azt csak nem tiltja meg gróf úr, hogy az anyakönyvet megtekintsem.

— Mi végre?

— Tudni akarom, miféle néven van az orvos ott bevezetve, ki Hámory Ákos néven szerepel, huszonhét éves, s kinek Edelényi Lotti grófnő volt a keresztanyja, holott az *innen már harmincz év előtt eltiint*.

A gróf megnémult a bámulattól.

— Ki mondta ezeket önnek? — kérdé elfojtott hangon.

— Az orvostól tudom.

— Lehetetlen, hisz midőn itt volt, még soha nevét sem hallotta nővéremnek.

— Azt nekem sem mondta, de egy gyűrűt mutatott, mely egykor keresztanyjáé volt, ki azt emlékül hagyta neki... Nos, ezt a gyűrűt, mint Lotti grófnő tulajdonát ösmerem.

Edelényi nem tudta, mit gondoljon. Az ügyvédet mindig komoly, józan, meggondolt, okos embernek tartá s most félt, hogy annak esze meghibbant, de talán még inkább reszketett attól, hogy gyanúja alapos lehet.

A kocsit, melyet az kért, nem tagadhatta meg tőle, s délután Szomoró a tölesei plébánost ment fölkeresni.

A plébánia-épület közel feküdt a templomhoz s el kellett előtte hajtatni, és az ügyvéd látván, hogy annak ajtaja nyitva van, megállította fogatát.

Talán a templomban van a pap, gondolta, s belépett oda, de csak az egyházfit találta, ki az oltár gyertyáit tisztogatta, s vissza sem tekintett a belépőre, ki megállt és a nagy oltárképet szemlélte, mely „Szent Ceciliát“ ábrázolta s feltűnő szép festmény volt.

— Ez a kép nem létezett itt, midőn utóljára itt voltam, — gondolta Szomoró, vajjon honnan került az e kisdud helységbe? Valószínűleg a gróf ajándéka lehetett.

Azután megszólítá az egyházfit:

— Hé, barátom, hol van a plébános?

— Otthon, — most távozott a sekrestyéből.

Szomoró visszafordult, s ment a plébániára; a templomban különben is dermesztő hideg volt.

(Folytatjuk.)

Pünkösöd.

*S a tanítványok összegyűlve,
Szomorkodának szerfelett:
Eltűnt közülök s vissza sem tér
Az összetartó szeretet?
A mester, ki szókban, tettekben
Eddig vezérelt mindenütt:
Egyszerre csak a sirba roskad
S többé nem is leszen velük?*

*De gyorsabban, mint röpke villám
Ahogy a légen rohan át:
Tanai törnek lelkeikbe —
Majd mintha szarát hallanák,
Megszállva az ő ihletétől:
A tetteit is hirdetik
S rajtuk még a halál se győzhet,
Oly lelkes, erős mindenik!*

*Beteljesül a szó, ígéret,
Az eszme fényes testet ölt:
Virulni és világosodni
Kezd a kopár éjszúrke föld:
Az éltető erő, a lélek,
A nagy, szent emberszeretet
A mester üdvös tanaiban
Meváltja az embereket.*

*És pünkösöd, ünneped minékünk
A megjobbulás ünnepe,
Mig azt is jelzi, hogy velünk van
Az Isten áldó szelleme:
Hirdeti, hogy az igaz eszme
Örök időkre megmarad,
S úgy ég, ragyog egész világon,
Mint bolygói között a nap.*

Dura Máté.

A POSTAMESTER.

(Elbeszélés.)

Irta: **Prém József.**

Az öreg postamestert, Galambos Máté urat, mindenki a legbecsületesebb embernek ösmerte. Mint apa páratlan volt, ezt is mindenki tudta róla. A város sok asszonya példaképül állította oda őt, a mikor ekkép korholta az urát:

— Haj! Galambos Máté, az ám az áldozatra kész családapa! Milyen gondnal taníttatja a fiát! Nagy urnak neveli, aki még a városunknak is büszkesége lesz. Jó lenne követni a példáját.

És sokan tudni akarták, mennyi havi pénzt küld a postamester az imádott fiának, milyen finom ruhákat varrat neki, milyen előkelő társaságokba mehet a kényeztetett ifju.

Egész kis legenda-kör támadt arról a gavallérságról, melybe Galambos Aladár hamar beleszokott. A fővárosból hazaérkező földik, a jogász-pajtások, nem győzték elmondani: milyen világfi lett a postamester fiából. Az egyetemen máris vezérszerepet játszik. A föntetéseket ő igazítja. A bálokban ő a főrendező. A kávéházban ő az első kártyás. Valódi bálványa az ifjuságnak.

Persze mindez pénzbe kerül, sok pénzbe. De hát van is mindig, a mire kell. Olyan gondtalanul élhet, akárcsak azok a mágnás ifjak, akiket barátjainul választott Aladár.

A városban egyszer csak suttogni kezdtek:
— De honnan veszi az öreg Galambos Máté a sok pénzt?

Volt rá válasz, több, mint szükséges. Hisz a feleség szépen hozott. Ő maga igen szerény ember. Vendégség és más multság nem kerül pénzébe. Nincs más szenvedélye a derék apának, mint hogy a fiát ellássa mindennel; amit az óhajt. Csak neki él, a fiának, őt imádja, az ő boldogságát építgeti.

Nagy is volt a sürgés-forgás, a mikor egy nap hire futott, hogy Aladár hazajön. Kitünő sikerrel letette a rigorózumokat. Most pihenni akar itthon, csöndben, az apai ház nyugalalmát élvezve.

A lányok már előre kíváncsiskodtak: vajjon milyen is az ünnepelet fiatal ember? Kész ügyvéd már. De vajjon jó udvarló és lovag is lesz-e majd? És a mamák már találgatták: milyen parthie lesz Galambos Aladár?

Az öreg postamester izgatottan sürgött-forgott házában. A viszontlátás öröme elragadta. És osztogatta a parancsokat: mit főzessen az asszony, kit hívjanak vendégül. Mert nagy vendégség lesz a fiu hazajövetelének megünneplésére.

— Jöjjön el a rokonság. Meghivom a polgármestert is, hisz keresztapja Aladárnak.

Fekete Dénes, a polgármester, kiment a vasuthoz, hogy Aladárt ő is fogadja.

Olyan sokadalom keletkezett a fő-utezán, mintha csak képviselőválasztás lett volna és a diadalmas jelelt most vonulna be.

A hintóban, mely a polgármestert és a postamestert kivitte a pályaudvarra, efféle beszélgetés folyt:

— Boldog vagyok, édes komám, hogy a fiu már ennyire van. Látod, én mindig nagyra akartam törni. Tanulni szerettem volna, elvégezni az egyetemet. Felküzdeni magam igen magas polezra. De nem lehetett! Szülőim árván hagytak. Átszenvedtem a szegénység, a nyomor minden kínját. Abba kellett hagynom mindent. Lemondtam magas terveimről és egyszerű postahivatalnok lettem, csak hogy meg tudjak élni. A feleségem aztán pénzt hozott a házhoz. Postamester lettem. De a régi vágyaim nem pihentek el örökre. Föltámadtak, hogy a fiamnál lássam azokat valósítva. Amit én nem érhettem el, azt majd eléri ő.

— Derék ember lesz belőle! — hagyta rá a polgármester.

Az apa szemei ragyogtak a boldogságtól. Majd odahajolt a komájához:

— Dénes, te! Hátha két év múlva, a mikor új képviselőválasztás lesz... Értesz, ugy-e?

— Mondasz valamit! — felelt a polgármester. — Az volna a legszebb kezdet, ha Aladár, kit úgy szeretek, mintha a saját fiam volna: mindjárt képviselő lehetne. Amilyen okos, tanult és ambiciózus ifju: még államtitkár lesz belőle...

— Sőt miniszter! — lelkesedett az apa.

A fogadtatás szinte ünnepies volt. A fő-utezán végighaladva, néhány harsány éljent is kapott Aladár, ki Fekete Dénes és az öreg Galambos Máté között gigerlimódra ült a nyitott hintóban. Apja és keresztapja egyaránt büszke volt a deli termetű, feltünően elegáns, igazán szép ifjura.

A postahivatal előtt egész sereg ember tanuja volt, mint szalad ki Galambosné, hogy a legszeretőbb anyai szivre ölelje Aladárt. Aztán vitték be a család büszkeségét a szerény hajlékba, ahol most már hosszú ideig dédelgetett vendég lesz.

Mielőtt a lakomára összegyűltek a meghívott rokonok s a város notabilitásai: az öreg Galambos eldiskurált Aladárrel a jövője felől.

— Hát mi a terved?

— Ügyvédi irodát nyitok.

— Itthon? — kérdezte bizalmatlan az apa.

— Eszembe sincs! Nem akarom elrontani az idevaló kollegák dolgát. Aztán szűk is nekem ez a város. Most már az!

— Letelepszél Budapesten? Jól teszed, fiam.

— Hallgass meg, apám. A te nagylelkűséged,

Vegyenek virágot!

a melylyel pályámon segítettél, meghozta a gyümölcsét. Olyan körökbe juthattam, a hol a leggazdagabb, legelőkelőbb arisztokrata-fiúk barátságát is megszerezhettem. Régi nemesi család vagyunk. Két predikátumunk is van, s ha te csupán postamester maradtál: ám azért a harkályi és galambosi Galambos-familia ivadékát becsülik még. A szerencse rám mosolyog. Egy mágnás barátom, aki most lett nagykorú, és rengeteg uradalmait legközelebb átveszi; engem választott ügyészévé. Tudod e, mit tesz ez, apám? Dúsgazdag ember lehetek. Már lányt is szemeltem ki: vagyonosat, szépet, akit feleségül veszek. Hallottad a Csiffáry-család milyen gazdag? Nos, hát Csiffáry Gizella jóformán már a menyasszonyom. S mihelyt meglesz a lakodalom: az öreg Csiffáry, ki most a mágnás barátom ügyésze, nekem engedi át az állását...

És áradozott tovább a boldog Aladár, és szorongatta apja kezét hálásan.

— Pompás! — szakította félbe minduntalan az öreg Galambos a fiát. — És tudod-e, hogy képviselőnek is megválasztunk. Maga a keresztapád akarja, hogy itt lépj föl.

— Az volt az én tervem is, — szólt nyugodtan Aladár. — Mágnás barátom akár a választási költséget is előlegezi.

És folyt a reményteljes tervezgetés. Apa és fiu már kiszínezték a jövő ragyogónak ígérkező képét.

Aztán hálálkodott Aladár:

— Csak akkor leszek igazán boldog, a mikor mindent visszatéríttem neked, a mivel segítettél. Mindent... mindent...

Az apa hirtelen elkomorodott. Maga elé nézett mereven, miközben fia még egyre rebegette:

— Tudom, sokat nélkülöztél miattam. Hiszen fizetésed, jövedelmed oly kevés és engem mindennel bőven, ah, mondhatnám gazdagon láttál el. Tudod-e, apám; hogy én mindent fölirtam...

— Fölirtad?

— Hónapról-hónapra. Minden summácskát. Sokszor bizony derekas summák is voltak.

— Ne emlegesd! — szókitotta félbe az öreg Galambos. Kötelességem volt. Egyetlen fiam vagy; egyetlen reményem, egyetlen büszkeségem!...

Már jöttek a vendégek. Legelőbb a polgármester, aztán a többi.

Megeredt a jókedv az asztal örömei közepette. Ott húzta a cigány az ambituson.

Az ebédlő ablakai tárva-nyitva. Behallatszott a nóta minden hangja. És a primás húzta lelkesen, érzéssel, ahogy Budapesten is húzta, mikor télen fönn volt, s a mikor látta, mint mulat Aladár urfi az ő mágnás barátjaival.

A felköszöntők egymást érték. Minden beszéd vége csak az volt, hogy éljen Galambos Aladár, na meg az apja, meg a keresztapja... Az örömeiben siró anya minduntalan fölkel az asztaltól, hogy más zsebkendőt hozzon.

A mikor egyizben visszatért, odalépett férje háta mögé, lehajolt a vállához és halkán sugta:

— Apjuk. Megjött a főfelügyelő úr.

— A Rader Félix...

— Az! A „Vörös fáczán“-hoz szállt. Most a kávéházban ül... Ebéd után átjön ide.

Az asszony nem vette észre, hogy férje e szavak hallatára halotthalvány lett. De észrevette a polgármester és aggódva kérdezte:

— Mi lett Máté? Egészen elszomorodtál.

— Semmi! Mulassunk tovább!...

Mulattak. De Galambos Máté minduntalan elhallgatott. Megint lehajította a fejét és mereven maga elé bámult.

Majd fölkel, kisompolygott a szobából, és egyenesen a hivatalba sietett. Ott kinyitotta a szekrényt, elővett egy iv papirost és nézte... nézte... Hosszu sora az összegeknek volt felírva arra; gondosan egymás alá...

— Vajjon egyezik-e az összeg Aladár összegével?

— morogta magában. — Ő is fölirt mindent, összeszámolt mindent...

Betette az írást a kasszába; levonta a kulcsot és visszament az ebédlőbe... de előbb levette a falról a töltött revolvért és zsebébe dugta. Ott már csak a polgármester, ült meg Aladár. A fiu is nemsokára kinézett a kertbe, hogy ábrándjait tovább szője...

Ekkor a polgármester, ki hosszan figyelte Galambost, óvatosan kérdezte:

— Tán Aladárral van valami baj? Adósságok? Mi? Ne tagadd! Mennyi?

A házigazda agyában mint villamos szikra fellobbant egy mentő gondolat... És mohón hagyta rá:

— Igen! Szerencsétlenül játszott.

E perczen belépett Rader Félix, a főfelügyelő...

A postamester egész testében remegni kezdett... De aztán összeszedte magát, leültette új vendégét és kínálta borral...

Fekete Dénes egyszerre megértett mindent. S a mikor Aladár újra belépett a szobába s látta, hogy a felügyelővel diskurálgat, halkán szólt Galambos Máténak:

— Mit tettél, szerencsétlen!

— A fiamért tettem! Csak ő ne tudja meg! Csak ő ne! Én meghalok szívesen... csak őt ne érje szegyen... csak őt ne!...

— Sikkasztottál, — sziszegte a polgármester! — Máté! Hát képes voltál rá? Bűnös vagy? Rabló!

Gyilkos virágok.

— Ah! És mennyi a veszteség?...

— Nyolczezer forint...

— Sok pénz!...

— El vagyok veszve, Dénes... És el van veszve a fiam is, ha még ma elő nem teremtem ezt az összeget... A becsület... a jövő, fiam jövője... A te keresztfiadé... Te gazdag vagy, Dénes.

A polgármester, ki már jócskán ivott, nevetve csapott az asztalra:

— Se baj, no! A leendő miniszternek adok kölcsön nyolczezer forintot... De majd csak holnap... Zárva már a takaréknak...

— Késő lesz! Ma kell még, ma kell!

És Galambos Máté összetett kézzel, rimánkodva nézett a komájára...

— Elitőlsz? És nem segítesz rajtam? Ó, jaj! Jaj nekem!

A következő pillanatban leszédült a székről... Fia odasietett hozzá. Rader Félix is megragadta a kezét... De Galambos Máté már halott volt...

— Rovanesolni jöttem! — szólt a felügyelő... és ime, szegény öregünk...

A keresztapa pillantást vetett a halottra és aztán Aladára nézett, és szólt:

— Itt rendben van minden. Derék, pontos ember halt meg. Holnap hozzáfogunk a hivatalvizsgálathoz. Ismétlem, minden rendben van!...

Pünkösdi napján.

*Piros pünkösdi napján
Kinyílik a rózsák —
Nem marad a jó föld
Az ember adósa.*

*Szerie a mezőség
Virágot hajt dúsan;
Daloló leányok
Jönnek koszorúsan.*

*A leány, a legény
Szeme összevillan,
A tekintetükben
Hű szerelem csillan.*

*S míg nyílnak mindenütt
A pünkösdi rózsák,
A szerelmes ifjú
Szívja a lány csókját.*

*Összeolvad lelkük
Boldog szerelemben —
Köröttük a rózsák
Nyílnak százszor szebben!*

Varsányi Gyula.

A tetszhalott róka.

Irtta: **Bárony István.**

Lophágy, egy kis oláh falu, Szatmármegye északkeleti sarkában, szép, de szegény vidéken, vagy hatvan házzal s minden házban öt-hat lakossal.

Húmusz nem takarja a vizmosások kemény göröngyeit s az erdei szakadékokban mindenféle jó tanyára lel a ragadozó vad.

Valamikor nagyon szerettük a lophágyi határt; az urasági erdőkben volt róka, meg farkas, a községi részen akadt füevő vad; nagy ritkaság volt, hogy üres kézzel kerültünk a vadászatról haza.

Egy szeptemberi napon, mikor a vadászat egész teljességében felszabadult, összeverőltünk egynéhányan, hogy meghajtassuk a lophágyi eserjeket.

Vagy negyven oláh hajtó ödöngött nyomunkban, köztük gyermekek és asszonyok, akiknek ugysem volt dolguk odahaza; nem igen volt jószág, amire vigyázni kellett volna; alig akadt az egész faluban egy féltucsat fa-éke, azt is kint verte az eső a gyepes udvarokon.

A hajtók közt settenkedett az eszelős Nuczu, egy hórihorgas oláh, akinek soha le nem szakadt a nyakáról az ezerfoltos suba, melynek szörméjét régen lecsipkedte a bozót tövise.

Ez az ember senkit sem szeretett úgy, mint a vadászfélet; képes volt követni a puskást egy fél napi járó földre és boldog volt, ha az elejtett vadat hordozhatta. Hanem egyébre nem is lehetett hasznát venni, sem pásztornak, sem favágónak nem maradt meg huszonnégy órán túl és ez alatt a kis idő alatt is meglapta a gazdáját, ha maga Argus lett volna is az.

Az erdőbe érve, felállottunk egy hajtós domboldalon, a kerülő meg levitte a hajtósereget egy gyalogúton a völgy tulsó szélére.

Mikor a völgyfenékről felsivített hozzánk az erdész patronfüttye, megindult rá nyomban a hajtás is.

Mellettem jobbra Berezi állott, a jegyző. Kövérke volt az istenadta, nem is azért járt velünk vadászni, mintha Nimródnek lett volna valami különös tisztelője, hanem mert az ilyen társas vadászatokon nem volt hiya a fáintos paprikásszalonnának, juhturónak, hideg peccenyének, borocskának, savanyu vizecskének, a mik a Berezi keblét jobban hevítették, mint akár egy újkori Diána villogó szemei.

Jó langyos idő lévén, rámelegedett Berezire a kőze, ki is gombolkozott azon módon s lecsücsült egy öreg fatörzsökre, melyet egyenesen erre a célra teremtetett a jó Isten vagy száz esztendő előtt.

Sipogva, füttyülve, kurjongatva nyomultak a hajtók felénk a dombra. A pokoli láрма kissé félvillanyozta álmos szomszédomat, elkezdte a fejét kapkodni szanaszét, hogy merről kerül már elő valami tigris.

Egyszerre csak lent a patak partján megbödül a Nuczule hangja.

— Ne bocsásd hej! juhhej!

És nemsokára az egész hajtóvonalon végigfutott a zaj, mintha egymásnak adták volna a szót:

— Ne bocsásd hej! róka!

Egy róka váltott végig a hajtók sora előtt s kis vártatva hallani lehetett gyors ügetését, melylyel a vén róka szokott kisurranni a hajtásból.

Ugyanekkor Berezi nekifordul a sürünek és kétszer belédurantott. A lövés után a róka visszaloholt a völgynek, s amint vitorlájával Berezinek búcsút intett, meg nem állhattam, hogy a nagy távolság daczára is oda ne gyujtsak.

Berezi már akkor mellettem állott, s amint a szimptomákból sejtette, hogy a vad meg van sebezve, berobogott a gazba és vesd el magad, futott vakon a vélt zsákmány felé.

A hajtók lármája ezalatt egészen közlelől hangzott; a hajtásba nem volt szabad többé belőni, karomra vettem hát a puskát és vártam, hogy Berezi mikor kerül elő a rókával. — Hát uramfia, úgy elkezd sivalkodni a vágásban, hogy magam is rémulően rohantam be, hangja irányában.

Azt hajtotta egyre, hogy: róka! róka! Egy titán nem ostromolhatta volna szörnyűbb hangon a daczos egeket. Kalap nélkül, puskájával hevesen bökődött egy bokor aljába, melynek vesszői közül, amint látszott, nem bírta a lábait kihúzni.

Csakugyan ráakadt a ravasz komára s miután még nagyon eleven volt, addig rugdosott hozzá, míg az betalálta kapni a csizmája hegyét s nem eresztette egy tapodtat sem.

Csak mikor bennem új ellenségét vette észre, akkor hagyott fel furcsa szerepével s hátulját erősen vonszolva, menekülésre fogta a dolgot.

A nevetés miatt elhibáztam tíz lépésnyiről s mire lefutottam utána a völgybe, nem láttam többé, elcsúszott előlem.

Berezi kimerülve botorkázott ki a nyílásra; ott már együtt volt az egész kompánia s mialatt a jegyző eldadogta furcsa kalandját, levittem Nuczulét a rókanyomra és rábízam a többit. Notabene jobb nyomozó volt, mint egy véreb.

Nem is láttuk azontúl, csak mikor deltájban ebédelni mentünk a tanyára.

Leghátul ballagott a hajtók után, pedig máskor ő volt mindig első a hosszú lábaival.

Odaszóltam hozzá, hogy mi van a rókával.

Boszusan morgott rá, hogy a hírét se hallotta és szokása szerint még jobban összehuzta vállán a subáját.

Mikor azután a dombhajlason a tanya iránt lefelé haladtunk, egyszerre csak elsápad Nuczule és nagyot fohászcodik:

— Au, domnye! domnye!

— Mi bajod Nuczule? — kérdeztem tőle résztvevőleg.

— Au domnye Zeu! sóhajtott az oláh és veriték-csepppek ültek a homlokára.

Szinte megijedtem, hogy valami fiók kolera bujt bele hirtelen s éppen a pálinkás-butykosomat készültem belétölteni a jajgató torkába, mikor Nuczule nagy hirtelen lerántja a subát a hátáról, azután levágódik egyben a földre és ordít, mintha nyúznák.

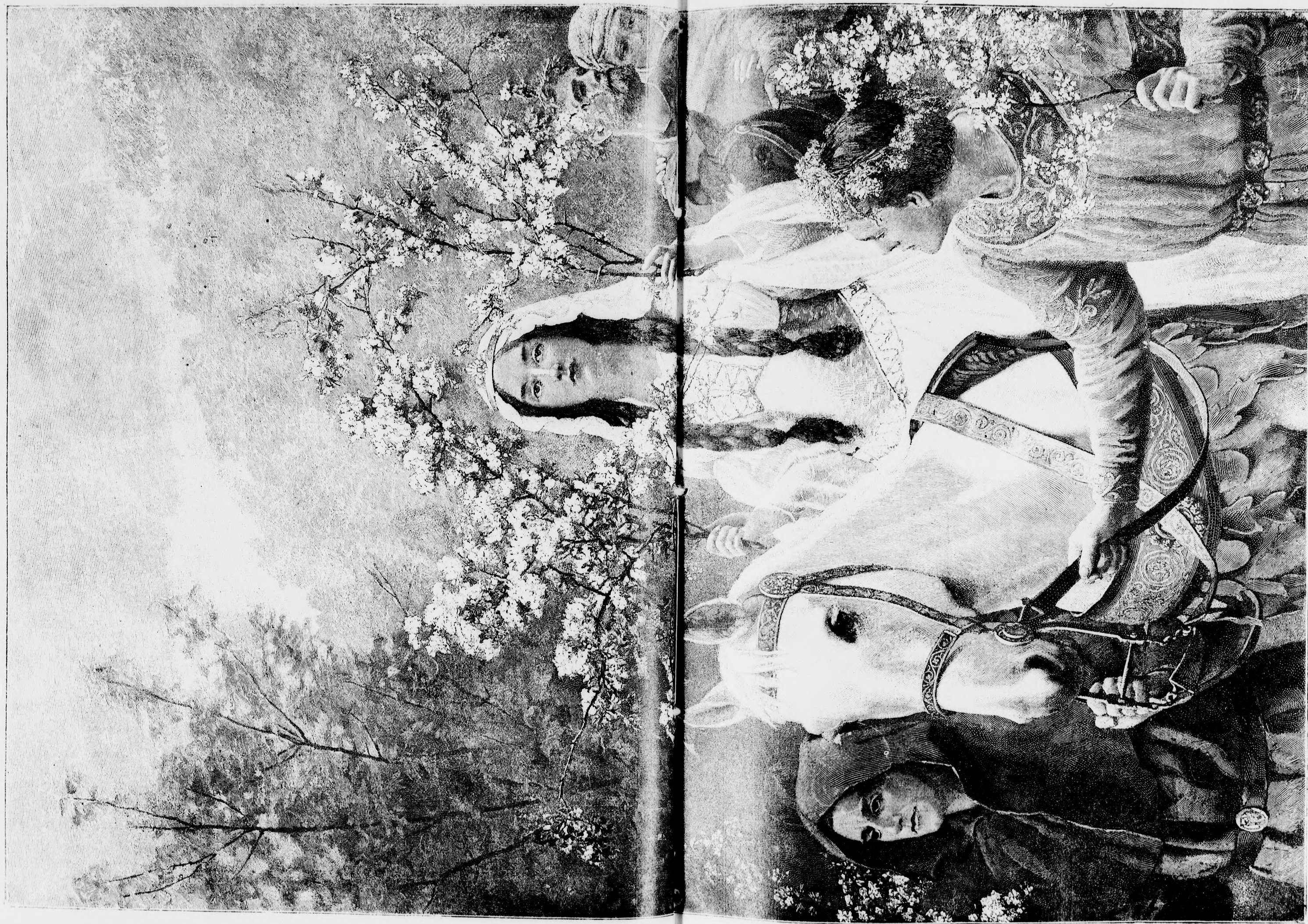
Egy pillanat alatt az egész vadászsereg ott kacagott rajta.

Szegény Nuczule, egy róka farka végét szorongatta az egyik kezében, a róka maga meg mint egy tarisznya, keresztlül volt vetve a vállán; a bestia orra éppen az oláh ülepére esett. Csakhogy ez az orr most erősen bele volt esimpaszcodva a Nuczu irhajába, aki nem szünetelt meg segítségül hívni a szenteket.

Könnyű volt a dolgot kitalálni.

A szerencsétlen meglelte a rókát és el akarta lopni. Útött is vagy kettőt a fejére, s mikor azt hitte, hogy na most kampeez, akkor beakasztotta a subagalér alá. Ott azután a szívós életű állat lassan magához tért.

Hanem azért utóljára is csak Nuczule huzta le a bőrét.

PÜNKÖSDI KIRÁLYNÉ DIADALMENETE.

A TEMPLOM ELŐTT.

Irta: **Beksics Gusztávné.**

Fogat, fogat után áll meg a székesegyház gótstilü kapuja előtt s az áhitatos szép hölgyek hozzák bérálni kis serdülő leánykáikat, fiaikat, mert ma itt a püspök, hogy kissé meglegyintse gyöngé arczoekáikat, beiktassa őket a szentegyház kebelébe. Aldozni megy az anya, könyvelt szemmel emlékszik vissza a saját bérálásának napjára.

Akkor is tavasz volt. Tavasz a természetben, tavasz az ő testén és tavasz — lelkében. Ma már mindent más színben lát, mint akkor, s midőn leánya letérdel a püspök elébe, akkor az édesanya buzdó, kétségbeesett pillantást vett föl az ég felé, a templom kiterjesztett szárnyu angyalai felé; — kérve a mindenhatót, ne tegye ki gyermekét is annyi csalódásnak, mint ő magát.

Mennyi szép tavaszi álmát dermesztette meg az élet rideg valósága. Mindent, mindent elveszített. Nem maradt meg álmaiból, reményeiből semmije, mint e gyermek, e tiszta kis leány.

Még hite is ingatag talajon áll. Hogyne! Hiszen olyan sok csapás érte őt. Nem anyagi, de lelki csapás.

S a gyermekek meg vannak bérálva. Boldogan, büszkén tolongnak szülei s bérmaszülei köré. Ők ma már nagyok. S bizonyos jólét érzése, büszkeség, önállóság kezd kebleiben dagadozni. Ma ők ajándékot kapnak, illő, hogy ők is osztogassanak. S mint a lelkesültség pillanatában minden lélek pazarolni szeret, ők is kifosztják magukat, szüleiket, hogy a templom előtt görnyedő alakoknak szórják, dobálják az alamizsnát.

Oh! hisz oly sanyaru alakok azok. Kopottak, rongyosak. Vörös, kisirt szeműek, vakok és bénák. Elzüllött anyák és éhségtől lefogyott gyermekek.

Kezeiket nyújtják a gyermekalamizsna szürete elé. Ma hull az áldás. Ma minden kebel áhitatos, könyörületes. A szülék a meghatottságtól, a gyermekek a büszke örömtől.

S ott áll a szép, sugár leányka egy vak ember és egy csunya töpörödött anyóka közt. Már kifosztotta magát, már alig van valamije, de e két utolsó koldusalak nagyon meghatja s így szól anyjához:

— Mama, adj egy forintot e szegény vaknak.

— Sok lesz neki, gyermekem; — szól szeliden az anya.

S a vak fülét hegyezve, figyel.

Előre nyújtja kezeit s az anya suttogását mohón lesve, oda sug a mellette ülő koldusnőnek.

— Milyen haja van ez úrnőnek?

— Vörös mint a láng! felelé sugva a koldusnő.

— Szép-e? — kérdi tovább a vak.

— Valaha szép lehetett, de ma már sápadt, öszül, — feleli a banya.

— Egyenesen tartja-e magát még?

— Magasan hordja a fejét. De esitt, már ide jön magához. Dicsértessék az Uristen. Jézus Krisztus! Amen. Könyörüljenek egy szegény vakon!

Könyörüljön rajtam asszonyom! — szól hangosan a vak! Ön, aki a világot, gyermeket oly szépnek látja, gondolja meg, én semmit, semmit sem ismerhetek e szép világból.

S az asszony odanyújtja neki az alamizsnát, mire a koldus tapogatódzva elkapja a kezét s így szól:

— Ah puha, meleg, jótékony kéz! Oh! engedje megcsókolnom!

— Mama engedd! áldást hoz! mondja a kis lány, ki anyját undorodni látja.

— Ah! szép kisasszony! Aldja meg a jó Isten. Maga jó, tartsa meg a jó Isten szépségében, jószágában.

— Teréz! menjük — szól az anya s az odasiető inasnak int, hogy a kocsit állitassa elő, mert az eső csepereg s a szép ruhák megáznak.

— Teréz! Ah! ez ő! Teréz! ah ez ő! — sikoltja tombolva a vak koldus. Megismertem hangját. Ah Teréz! Ismersz-e, szép Teréz? Ismered-e a te festőművészedet?

— Teréz! menjünk — kiáltja a szép, de sápadózó mama, esodálkozó leányának.

— Mama, mit beszél e vak ember, ő festőművészed volt. Ah szegény.

— Menjünk gyermekem! Jer!

— Nem, mamám, én úgy sajnálom e szegény vakot! Ő intelligens embernek látszik rongyai daczára. Ah! mamám, ha ismerted, tégy érte valamit!

— Nem ismerem! — felelé csaknem fuldokolva az anya s karon ragadva leánykáját, betolja az odarobogott hintóba. S a gyermek fájdalmas pillantást vetve a lázongó vak felé, még egyszer odafordul anyjához, kérdezve:

— Mamácskám, valóban nem ismered? Hiszen Teréznek szólított.

— Ah! örjögő! A vakság, a nyomor elvehették eszt.

S a gyermek megnyugszik.

A fájdalmas képet elmossa haza érkezve, a sok bérmaajándék fölötti öröme.

De nem úgy az anya. Halálsápadtan vánszorog be hálószobájába. Ott lerogy pamlagjára és keservesen sir. A pamlag felett ott van egy Krisztus-fej. Szenvedő, szép arc! Művész esete festhette. Ez az ő ajándéka volt. Az utolsó, midőn elhagyta őt. Igen, a szép Teréz megismerte hajdani kedvesét.

Ifju asszony volt akkor még. Gazdag férjét nem szerette, de a kényelem, a fény kielégíté vágyait. Hogy ne! magas sugár alakján oly jól festett az a sok pompa. Kiemelhette tündöklő szépségét. Sudvaroltak neki annyian, de annyian! A gazdag kap ajándékot. A szegénynek senki sem ajándékoz, ha csak alamizsnát nem. S így Teréz is, mint előkelő gazdag asszony, el volt halmozva gazdag s egymással vetélkedő udvarlótól dús ajándékokkal.

Egy szegény festő volt leánykori ideálja. De ez is pályája kezdetén álmodni sem mert volna a házasságról s kiutazott Münchenbe, hogy tanulmányait bevégezhesse s elfeledje az isteni modell arcát.

Ah! mert mint ifju asszony lefestette Terézt saját kívánatára bűnbánó Magdolnának. S ah! az órák, melyeket műtermében töltött az a remek asszony! Vörös haja kibontva, hullámosan takarta be márvány kebelét. E nyakat, a melyen éppen annyi édes csókkal áldozott, mint a vásznon esetvonással.

S hogy szerette, hogy imádta őt ez a nő.

De a művész rájött, hogy az a fény, melyben tündökölt, nemesak a férjtől ered, de gazdag udvarlók seregétől is. S erre térden állva esedezte, könyörögte ki ígérését, hogy megelégszik csupán az ő szerelmével, az ő ajándékaival. S ő megígérte, szent esküvel fogadta, hogy csupán őt fogja szeretni.

És a művész dolgozott. Éjjel napallá tett. Pénzt keresett. Dolgozott, mint egy helota — míg megvakult.

— De nem elég későn arra nézve, hogy még Teréz hűtlenségét konstatálhassa. A szép Krisztus fej volt utolsó műve. A szenvedő arc saját arc képe volt.

Vagyona nem lévén, lassan elzüllött.

Ah! ma e találkozás. Az az ősz haj, az a sápadt arc. Ah! Teréz felpillantva a képre, megdöbbsent.

E kép még ma is hasonlított ahhoz a koldushoz. És még más valakihez is. Az ő szép leányához. Igen, ez a gyermek...

Egyszerre gyöngye lépések nesze hangzik Teréz mögött. Lábujjhegyen közeledik a kis leány anyjához, azt hiszi elaludt a vezeklő asszony, ki most lebontott vörös hajával a szemben lévő Magdolna képhez úgy hasonlított.

A gyermeklányka nézi anyját, majd felpillant a fölötte függő Krisztus-képhez s felsikolt. Megismerte ő is a vak koldus vonasait.

Az anya fölriad.

— Mi az? Mi keli? kérdi behunyt szemmel a gyermeket.

— Mama! mamám! kérek tőled valamit.

— Mondjad hamar. Nagyon fáj a fejem. Migrainem van!

— Add nekem bérmaajándékul ezt a Krisztus-képet.

— Vedd! Vidd ki! Vidd ki! kiáltja idegesen az anya, s az özszerű gyermek feláll a pamlag szélére, leveszi a képet s szomorúan, elmélázva megy ki a szobából. Megtörli ott kin a képet, megcsókolja s így szól:

— Ah! talán azt a festőt festette le ez a művész ott a templom előtt.

S másnap az anya is külön elzarándokol a székesegyház elé, hogy lássa azt a vakembert, — de az eltűnt örökre, mint egy megszünt szemrehányás.

Talán más helyen választott magának küszöböt.

Pedig, ha tudta volna, hogy két nő mint keresi — ott maradt volna mindig a templom előtt.

Pünkösöd éjjelén.

Azt álmodtam:
Pünkösöd éjjelén
Rózsá nyílott
Kertem közepén.

Hozzámentem gyorsan
Rózsát metszeni,
De szárós törise
Kézem megvérzi.

Míg tövében a kis
Fehér gyöngyvirág
Hazódott meg, félve
Szerény bimbaját.

Félve vágtam egyet,
S midőn megnéztem,
Gyöngyvirággá vált a
Rózsá kezemben.

Pünkösöd harmadnapján
Rózsám temették,
A sírjára gyöngyvirágot
S rózsát ülteték.

B. Fernet Jeréz.

Érdekes históriák.

Irta: D'Amant Leó.

Innen is, onnan is hall az ember egyet-mást, amely a genialitás bélyegét hordja magán. Igaz ugyan, hogy sokkal okosabban tennék kis históriánk hősei, ha a tisztesség útján érvényesítenék genialitásukat, de hát... 'chaque' un a son gout... mindenki a maga módja szerint cselekszik...

Csupa ügyesen készelt csalási históriát találunk ma föl olvasóinknak, s nem éreketlen megfigyelni minden egyes eset lélektani mozzanatát, mely a maga piszkosságában is megkapóan nagyszerű. De hát vegyük sorjában!

A közelmúltban Budapest ékszerészeit egy ügyes csaló-banda fosztogatta, csodálatosan egyszerű módon. Óvatosan megválogatták áldozatukat, akinél rendesen megjelent a banda egy eléggé elegánsan öltözött tagja, s különböző lánczokat kért bizományba, az ékszeréstől. Ez persze eleintén csodálkozással nézett az ösmeretlenre: „De uram, hogy kérhet ön tőlem bizományba tárgyakat, hisz nem ösmerem“. Mire az idegen nagy grandezzaival kivette a pénztárczájából a kiválasztott lánczok árainak összegét, és a pénzt szó nélkül letette — az ékszerész nem kis bámulatára, az asztalra. Az ékszerész még bocsánatot is kért az idegentől, és legnagyobb készséggel csomagolta be a kiválogatott lánczokat, miután megállapodtak abban, hogy a lánczok aznap estig bizományban maradnak az idegennél, és ahány lánczot visszahoz, annyinak megfelelő összeget tartozik az ékszerész neki visszafizetni. Az eladott lánczok után pedig 5%-ot vonhat le magának a készpénzzel fizető idegen.

Eddig minden simán folyt, de e napokban a banda egyik tagját sikerült leleplezni, s így jöttek azután a többiek is, — sajna, véletlenül csak károsodásuk után — rá, hogy csapta őket be egy jól szervezett banda. Az egyik belvárosi ékszerész, — a nevét elhallgatjuk, nehogy az igazság rovására reklámnak lássék — ugyancsak adott néhány lánczot bizományba. Mikor este visszahozták neki a lánczokat, amelyek ellenében hatszáz forint volt letéve nála biztosítékul, azok átvételénél nagy csodálkozására konstatálja, hogy az egyik láncz sokkal kisebbnek látszik, mint a minő reggel volt, amikor kiadta azt. Kétkedett, meg is mérte az arany mérlegen, de hát rendben volt súly is, minden, de csak nem tudott megbarátkozni e lánczczal, gyanuját azonban nem merte az idegennel mondani, akivel már többször csinált üzletet — ilyen bizományi üzletet — amely mindig rendben bonyolult le. Véletlenül bejön az üzletbe az egyik munkása, ki e lánczot készítette, s ez határozottan meg is mondta, hogy a láncz 76 kis czikkből állott, megszámlálták, hát csak 70-et találtak, még egyszer megmérték a lánczot, és ugyancsak rendben volt a sulya; a segéd prozociójára választóvizbe tették a lánczot, s ez e perczen forni kezd, t. i. ez az ösmertetőjele annak, ha más idegen anyag is van az aranyhoz keverve. Az idegen, mikor látta e manipulációt, otthagya a hatszáz forintot és sietve távozott. Utána mentek, de megtalálni már nem lehetett. A dolgnak t. i. az a magyarázata, hogy e banda tagjai elvitték reggel az ékszeréstől a lánczokat, napközben egy directe e célra berendezett műhelyben kiszedték majd minden lánczból egy két, de sőt néhol négy öt czikket is, és a sulyhiányt ólommal pótolták.

A második eset, egy hegedűvel történt meg, következőképen: Bécs egy elővárosában naponként reggel betért egy elrongyosodott gyermekalak, s néhány krajezárért hentesárut vett reggelire, vagy ebédre. Hóna alatt mindenkor ott szorongatott egy rozoga hegedűt, úgy látszott, hogy ezzel kereste napi kenyerét, de sőt, mint mesélte, ezzel tartja el anyját is. Egy reggelen megint megjelenik hóna alatt a hegedűvel, de nem volt nála pénz, nem keresett még semmit sem, — úgy mondá, — kérte a gazdag hentesmestert, hogy adja ki neki azt a pár krajezár értékű töpörtyüt vagy mit vett, zálogba otthagya estig a hegedűjét. A hentes ráállott, és a hegedűt fölakgatta egy szöggre amelyen kevéssel azelőtt egy oldalas függött. Úgy déltájt egy

elegáns úr jön az üzletbe, s vagy húsz forint ára pástétomot, s mindent vett, ami drága és finom.

Beszédközben megakad a szeme a hegedűn, és azt kérdi a hentesestől, hogy zenész-e? A hentes megértette a kérdést, mert a finom úr időközben már nagy műértelemmel szemlélte a hegedűt, s persze azt válaszolta rá, hogy ő maga legfeljebb a Schrammlikhoz ért, de e hegedű nem az övé, itthagytta valami szegény muzsikuszgyerek. A finom úr azt mondja, hogy ez egy igen értékes hangszer, s ő szeretné azt birni, mondja meg, mennyiért adja. A hentes szabódott, hogy nem adhatja el, nem az övé, de tán meg tudja a hegedű tulajdonosától azt szerezni: az idegen kivesz a zsebéből egy ropogós ezrest és azt mondja a hentesnek: „Uram, szerezz meg mindenáron a hegedűt, itt egy ezres foglalól, de hatezer forintnál többet nem adok érte, azt előre is megmondom“. Az elegáns úr után még be is tette a külvárosi hentes az ajtót, a jó üzlet reményében, és mikor a kis fiu este eljött és sirva mondta, hogy ne haragudjon a hentes, mert nem tudott hegedűje nélkül semmitse keresni, és éhen hal, ha nem adja vissza a hegedűjét, hát a hentes hamar elküldte a fiút az anyjához, beszélni kíván vele, — mondá. — Az öreg asszony el is jött, s persze hallani sem akart arról, hogy régi hegedűjétől, mely még egyik dédapjukról maradt reájuk, s mely egész keresetforrásuk volt, megváljanak, de hosszas kapacitálás után végre megállapodtak abban, hogy ötezer forintért átadja a hegedűt. A hentes ki is fizette a vételért, ő biztos volt jó üzletében, de sőt még előre is örült, mennyivel többet fog ő kérni az elegáns urtól, aki annyira belebolondult a hegedűbe, hogy ezer forint előleget is hagyott. Várt estig, másnap, harmadnapig, hiába, az elegáns úr csak nem jött. Erre a hentes elment egy szomszédos hangszerkereskedőhöz, akinek nagy garral elvitte a hegedűt, becsülje az meg, mit is ér e hegedű tulajdonképen. A hangszerkereskedő meg is becsülte kerek hat forintra. Képzeltető a hentes meglepődése... Egy jól kieszt banda tervének lett áldozata.

A harmadik eset a maga egyszerűségében is nagyszerű. Bécs egyik legnagyobb szakemberével történt meg, aki még ma is boszankodik, ha előtte említik esetét. A belváros legelegánsabb ékszerészéhez beállit egy napon egy turbános, hosszuszakállu ritka eleganciával kiöltözött arabs, aki inkább jelekkel, mint szavakkal értekezett a kereskedővel, mert nem beszélt egy szót sem másként, mint csak arabul. A kereskedő annyira, amennyire megértette magát vele, jelekkel, írásban, és francia nyelv segítségével, ugyanis egy remek kivitelű, ódon smaragd-gyűrűről volt szó, amelyért az arabs 14.000 forintot kért, de amely látszólag megért huszezetet. A kereskedő megvizsgálja a gyűrűt, valóban ritka szép példány volt, régen látott ilyen hibánélküli smaragdot. Az arabs várt egy darabig türelmesen, míg az ékszerész vizsgálta a gyűrűt, míg hosszas vizsgálat után az ékszerész, aki e nem mindennapi darabot nem akarta csak úgy vaktába megvenni, megállapodott az arabssal, hogy másnap választ mond. Az ékszerész időközben el is ment a császári kincseskamara köcsiszolójához, és megvizsgálta a smaragdot, s megállapították, hogy az egy ritka tiszta, valódi, legjobb minőségű kő. Az ékszerész ígért másnap az arabnak a kért 14 ezer forintot, előbb tizet, azután 11-et, az arabs nagy mérgesen fogta a gyűrűt és zsebrevágta, el akart távozni. A kereskedő azonban birni akarta a ritka darabot, és hosszas alku után az arabs előadta a gyűrűt, mialatt az ékszerész kifizette a megállapított 12 ezer forintot. Az arabs elment... Néhány napra rá egy amsterdami drágakőkereskedő érkezett az előkelő ékszerészhez, aki persze nagy henczegeve mutatta meg a vett smaragd-gyűrűt; és azt kérdezte a kőkereskedőtől, mennyiért adna neki egy ilyen smaragdot. A kőkereskedő megnézi a gyűrűt és hosszas vizsgálódás után kijelenti, hogy ilyent nem adhat. Miért? kérde az ékszerész megütődötten. — Hát csak — volt a válasz mert én csak valódi kővel kereskedem. Az ékszerész meglepottsége csak még akkor nőtt, amikor a követ megvizsgáló köcsiszoló kijelentette, hogy az a smaragd, amelyet ő látott, valódi volt, ez azonban csak sikerült utánzata amannak. Az arabs, a ki persze

épp oly kevéssé volt arabs, mint a milyen valódi volt a smaragd-két egyforma gyűrűt készítettett, és mialatt alkudoztak, kicserélte a tényleg valódit a sikerült és minden ízében hasonló utánzattal, a kereskedő meg se nézte ezután a gyűrűt, és így sikerült neki a geniális trics.

A negyedik eset azonban a leggeniálisabb, mit valaha halandó kieszt, és a modern Babylonban, Párisban játszik. Ugyan csak ékszerészről lesz benne szó, még pedig a francziák legnagyobb ékszerüzletéről. Egy szép napon megállit egy elegáns broomer az ékszerüzlet előtt, szolgálatkészen ugrik le a bakról, egy livrirozott szolga, aki óriási hajlongások közepette nyitja ki az elegáns kocsi ajtaját, melyen két előkelő hölgy szállott ki.

A legszebb gyöngy nyakdiszt keressük, — mondták, — s hossza válogatás után találtak is egyet, amelyért az ékszerész hatvan-kétezer frankot kért. A hölgyek megköszönték, eljöttek s másodsor is megnézték a nyakéket, de csak nem tudtak megalkudni. Néhány héttel ezután megint megjelenik a két hölgy, s az ajtó előtt roppant devot szolga, holnapra kell tulajdonképen a nyakék, hát eljöttünk, mondták, hogy ha lehet, megvegyük a nyakéket. Az ékszerész persze a legnagyobb örömmel tért vissza ez üzletre, és a legnagyobb készséggel egyezett bele, hogy az első segéd a hölgyekkel kocsiba üljön, az ékszerüzletet magával vitte, megmutatni akarták bátyjuknak, aki mindjárt ki is fogja fizetni a vételért három százalék engedménnyel.

A kocsi megindult, a hölgyek nagy grandezzával csak néhány leereszkedő szót váltottak a kocsiban ülő első segéddel, míg végre megérkeznek egy roppant elegáns villa elé, ott a portás óriás hajlongások közepette fogadja az érkezőket, az egyik hölgynek kezét csókol, a szolga elől megyen, s egy felettén elegáns előszobában ültetik le az ékszerész segédjét. Időközben az egyik hölgy kijön, s elkéri az ékszerész segédétől, ez persze a legnagyobb örömmel adta oda, látta ezt az öt övedző fényt és pompát, és türelmesen várt egy darabig. Egyszerre az ajtóban megjelenik egy elegáns komoly úr, kinéz, szemügyre veszi a várakozó segédet hozzálép, megfogja a pulzusát, és kiveszi az óráját. „De kérem, mit akar tőlem,“ kiáltott a segéd torkaszakadtából? „Hol a gyöngy-érem?“ az imént kijött komoly úr egyet csenget, és megjelen két marczona kinézésű szolga, megragadják a szegény segédet és bezipelik az első nagy terembe, s ott egy zuhany alá állítják. De mit akarnak? kiáltott a szegény megszorult segéd, hisz nem vagyok örült, ön uram orvos? hol az ékszerem? megint megfogták és zuhanyt eresztettek rá, szegény csak úgy didergett a hideg zuhanyoktól, de nem tudott semmit sem csinálni, mihelyt meg akart mozdulni, a két melléje rendelt szolga nyakon ragadta, és a zuhany alá vitte. Az orvos meg egyre nézegette a pulzusát, de nem talált változást, csodálkozással folytatta vizsgálódásait. A segéd egyre csak ezt hajtogatta: Kérem, mit akarnak, én nem vagyok örült, hol van az a két hölgy, az orvos úr nővérei.

Az én nővéreim? hiszen ezek az ön nővérei. Azt mondták, hogy önnek az a mániája, hogy egy gyöngyészert keres mindenkin, és lefizették előre a kezelési díjakat, hogy mindjárt itt tartsam, önt, kiről azt mondták, hogy a bátyjok és a hátsó lépcsőn távoztak nem akartak önrel még egyszer találkozni, nehogy ismét felizgatódjék. Kölesönös felvilágosítások után jöttek csak rá, hogy két csaló nőnek lettek áldozatai, a rendőrség pedig még ma is hiába keresi a leggeniálisabb két kalandornőt.

Az ékszerész maga pedig mélyen hallgat, és szégyenli elbeszélni a dolgot, s óvja a titkát, nehogy valamiképen nyilvánosságra kerüljön az.

Mindezekből látni, milyen, és mennyi genialitást pazarolnak az emberek felebarátaik becsapására, ha ennyi észszel, és ilyen nagyszerűen kieszt tervekkel jobban törnek ezek az igen tisztelt gaz emberek a fejüket, mennyi hasznosat, mennyi üdvöset lehetne megteremtteni, De hát Isten teremtményei ők is, mert, hogy megteremtette őket, bizonyára jól van ez így, mert Isten bölcs, és beláthatatlan...

A MENEKÜLT.

Irta: **Rákosi Viktor** (Sipulusz).

Hangversenyen mindig mellettem ült, programot kért tőlem és czukorral kínálgatott. Kávéházban kabátját az enyémmre akasztotta s belebeszél a sakkjátékomba. Egypárszor elcserelte a czilinderemet is, otthagyván helyette rossz szürke kalapját, de másnap mindig visszahozta. Egyszer aztán megszólítottam:

— Uram, meguntam már ezt a rendszeres tévedést.

— Nem tévedes ez, uram. Én készakarva viszem el az ön kalapját. Minden héten háromszor zongoraórát adok egy előkelő családnál.

— Nos aztán?

— Oda nem mehetek olyan kalapban, mint az enyém.

— Legalább ne vigye el mindig az enyémet.

— Kérem, kérem, kinek néz engem? — Nem szoktam elvinni idegen ember kalapját. Aztán meg az öné éppen passzol a fejemre. Ez a formájú kalap legjobban tetszik nekem. Éppen az én izlésem.

— Legalább mutassa be magát, hogy tudjam, kinek a kalapját viselem.

— Fleur Péter, francia menekült vagyok. Rábámultam.

— Menekült?

— Nem személyesen menekültem. Őseim hagyták ott Franciaországot, a forradalom alatt.

— Mik voltak az ön ősei?

— Udvari kocsisok, ő dicsőült felsége, XVI. Lajos személye körül, — s megemelte a kalapját, vagyis inkább a kalapomat, mert már menni készült.

— Miért nem megy haza Franciaországba? — kértem.

— Holnap bővebbet, — felelt ő, s továbbatott, nem is fizetvén.

A kávé odajött hozzám, s szóla:

— Mit beszélt Fleur urral?

— Szídtuk a kávéházat.

— Inkább fizetné meg az a svihák a kilencezerhatszáz kapuczinert, amivel tartozik.

— Jézus Mária! hisz ha kapuczinerben fürdik, se tud annyit elfogyasztani.

— Fleur ur ebből él. Pénzét zenére költi, kapucziner mellett átkoplalja az életet.

Kezdett ez az ember érdekelni. Egy francia menekült, aki kilencezerhatszáz kapuczinerrel tartozik, s az én kalapomban jár zongoraórát adni: ez nem mindennapi tünemény.

Másnap a rendes időben megjelent a kávéházban, gondosan kikefölt kalapomban, s rögtön megadta feleletét tegnapi kérdésemre:

— Nem mehetek haza Franciaországba, mert nem tudok francziául.

— Hogy-hogy?,

— Uram! Őseim először Franciaországból menekültek, azután Lengyelországból menekültek, harmadszor (48—49-ben) Magyarországból menekültek Amerikába, negyedszer Haiti szigetéről (szerencsenlázadás miatt) menekültek Európába, innen pedig menekültek a túlvilágra, engem Nyírbaktán hagyva.

— Ön aztán Nyírbaktáról menekült a fővárosba?

— Ugy van! Családunk átka, hogy száz év óta

folyton meneküljön. Én már nem a nyaktiló, hanem a hitelezők elől menekülök.

— Szóval ön egy francia menekült, aki sohase volt Franciaországban.

— Ugy van. Azután meg eltéphetetlen szálak fűznek második, illetőleg harmadik, respektív negyedik hazámhoz: Magyarországhoz.

(„A kilencezer kapucziner!” — gondolám).

Harmadnap csunya zimankós, esős idő volt s én egy kopott, gyűrött, puhakalapban érkeztem a kávéházba. — Fleur ur, szokása szerint, néhány közbeszólással

Virágvásár.

elrontotta a sakkparthiemat s három óraker távozni készült. Elsápadva lépett hozzám.

— Uram! Ön otthonhagyta a czilinderét!

— Természetesen. Ilyen rossz időben.

— Engedjen meg, ez nem eljárás. Ezt előre tudatnia kellett volna velem.

— S akkor mit tett volna? — kértem kíváncsian.

— Délben a lakására mentem volna kalapért.

— Azt még most is megtéheti.

— Nem lehet. Akkor elkésem a zongoraóráról.

No, ilyen még nem történt velem.

Olyan pozitúrába vágta magát előttem, hogy én egészen komolyan lelkiismeretfurdalásokat kezdtem érezni s zavartan bocsánatért hebegtem. A hangos beszédre a vendégek észrevették a jelenetet s igen kedvezőtlen hangulat támadt irántam. Sokan a rég keresett kabáttolvajt gyanították bennem. A pinczerek minden szögletből odasereglettek, azt hívták, hogy az az ur került meg, aki a képes lapokból kilopja a képeket. Még az a nyomorult vendég is ökkeivel fenyegetett, aki egy kis fekete mellett hetedfél óra hosszat ül, tiz lapot olvas egyszerre, tiz máson ül, türelmetlenül sürget egy tizenegyediket, kevesli a czukrot, melegnek találja a vizet, légvonatosnak a helyiséget, s rossznak a kiszolgálást. Ez sok volt. Keményen fejembe vágtam puhakalapomat, s eltávoztam.

A francia utánam rohant.

— Kedves uram, ne hagyjon cserben.

— Mit akar?

— A kalapját.

— Ezt a komisz kalapot?

— A rossz idővel mentem ki magamat.

— Hát menjen a magáéban.

— Nem lehet. Annyira rossz.

— Nem rosszabb, mint az enyém.

Fleur állásba vágta magát.

— Hát mindenáron tönkre akar tenni? — kiáltá.

— Ezt nem értem, — felelém.

— Tudja meg, tisztelt barátom, hogy e kalap azé az uré, akinek családjánál zongoraórát adok. Pár hónappal ezelőtt cseréltem el vele hangversenyen. Ő lármát ütött, tolvajt kiáltott, erre nekem nem volt többé bátorságom visszaadni a kalapját. De mégis jó, hogy ő ütött előbb lármát, nem én, mert ha én kiáltok tolvajt s ő jelentkezik a kalappal, olyan botrány támad közöttünk, hogy most én nem lehetnék nála zongoramester. Aztán még egy dolog van: nem találván meg a kalapját, neki a hideg ruhatárban várni kellett, míg minden kalapot elvittek s csak egy maradt, az enyém. E várás alatt meghült s akkora náthát kapott, hogy most is süket belé. És mindennap fülembe ordítja, hogy milyen gazember az, aki az ő kalapját elvitte. T. i. én; de persze ezt nem mondom meg neki.

Az elbeszélés nagyon mulattatott s szó nélkül átadtam neki a kalapot. Másnap visszahozta s elvitte az övét, harmadnap megint czilinderemre került a sor. Negyednap is. Mindennap. Kijelentette, hogy élénken sajnálja a dolgot, de nem tehet másképp, mert most már mindennap van zongoraórája.

Egy napon aztán végkép eltűnt a czilinderemmel együtt. Elmenekült innen is. Nagy öröömre, mert igazán kellemetlen egy zongoramesternek a kalapjában járni, aki kilenczezerhatszáz kapuczinerrel tartozik.

GONDOLATOK.

Az éj dédelgeti a szomorú embert és könyeket inspirál neki, hogy sirjon.

Akinek a fájdalom kelyhe adatott: nappal borzadálylallyal iszik belőle, éjszaka pedig csöndes sirásba olvad bánata.

Midőn az embert áthatja a keserv és lelke nem talál pihenőhelyet, akkor fáradt keble az éj után sóhajt és tekintete éjszakra téved, a honnan az éj emeli fel fenséges árnyait és titokzatos esőndjét.

Hányszor kiáltunk az éj után: Jöjj el, éj, magasztos békével, mert nyugalmat merítek belőle, zokogni fogok s kiöntöm sóhajaimat sirva, háborítatlanul, és „boldogok, akik sirnak”, mondja a szentírás.

De Purcáreti Lázár Veluria.

JÓ SIKER.

— Román novella. —

Fordította: **Pencza György.**

(3. közlemény.)

— Halljuk Lucia kisasszonyt! halljuk! — mondák egyhangulag a vendégek.

— Uraságod még mindig úgy énekel, mint hajdanában...

— Valens ur? — kérde Lucia fennhangon, hogy mind meghallhatták.

— Mindig szerettem énekelni, kisasszony!

— Eszerint segítségemre lesz? — ezzel kecses mozdulattal a pianóhoz ült.

Hangja nyugodtan és andalítóan rákezdett egy gyönyörű melódiájú dalra, mögötte egy hatalmas baritonhang kísérte oly hévvel és tökéletességgel, hogy a jelenlevők elámultak ezen remek túlvilági páros dallamra.

Midőn a hold mereng a sima tóra
S gyenge szellő virágokon lengedez . . .
Midőn a köd leszáll a hegyormokra . . .
Mint égből szállingózó hó permetez . . .

Egyedül, elhagyottan barangolok
E sötét világ rejtelmes ösvényén,
S bús fájdalommal nevedet kiáltom . . .
Mely zúgva vész tova a visszhang szélén.

Hegyek, völgyek s a csörgő, szelid patak
E bájos nevet gyengéden suttogják
És a bús vándor ihlettől megszállva
Hallgatja a természet e dallamát.

Szünni nem akaró dörgő tapstól visszhangzott a terem s az utólérhellen énekesek legnagyobb szerénységgel fogadták a minden oldalról feléjük irányuló gratulációkat.

Nagyon is megérdemelték e tapsokat.

Ugy tetszett, hogy lelkük összeforrott e dalban.

Gondolta az ember, hogy nem ketten énekeltek, csak egy.

Mily egymásnak termelt lényeknek látszottak . . . s mégis . . .

— Mondtam! — Inkább kiáltotta, mint mondta Vioreszku urnő:

— Mondtam, hogy Lucia bűvöl!

Azután Valenshez fordulva, szomorú, melancholikus hangon szólott:

— Ön, uram, egyedüli férfit, kinek sikerült egy pár percze elfelejtetni velem megboldogult férjemet s meggyőzőtt arról, hogy kivüle is vannak tökéletes férfiak.

A vacsora véget ért, a fiatalok égtek a vágytól, hogy tánczra kerekedjenek.

Hagyjuk mulatni őket, mi pedig ösmerkedjük azon egyes személyiségekkel, kikkel történelmünk folyamán találkozunk.

A háziasszony harmincz éves özvegy.

Alacsonytermetű, de oly életrevaló, oly nemes érzésű nő, hogy nem találni párját, aztán meg megpillantva, őt azt mondhatná róla az ember:

Egy újjnyi magasság csak s egész testalkolásának korrekt arányosságát, mely Vioreszku urnőnél oly eklatánsan szembetűnt! — rontotta volna.

Gazdag és művelt, tiz év óta övegy maradt gyermek magzat nélkül, föltette magában, hogy sohse fog férjhezmenni.

Tiszta szerelemből és semmiféle érdekszámítás nélkül ment férjhez; nem volt szerencséje, mert elvesztette szeretett férjét, sohse gondolt már férjhezmenetelre, hanem a helyett vendégszerető háza nyitva volt mindenkinek, kik ösmerték jó és nemes szívét.

Rokona volt Margitnak — unokatestvérek.

S igazat mondva — haragudott Luciára, unokahugára, a miért ez annyi kérést — kiket ő küldött hozzá — kikoszarozott.

De áldott jó lelke nem tudott komoly haragot tartani, harmincz éves korában csupa költészet volt élete.

Járásában, beszédében és mosolyában volt valami, a mi tizekhetéves éves korra engedett volna következtetni.

Gyenge oldalát képezte ama vágya, hogy mindenkinek egyformán különbség nélkül tessék.

És hogyha éppen őszinték akarnánk lenni, be kell vallanunk, hogy gyönyörű magatartásával homályba borította a körülötte levő nőket.

Nem mondhatjuk, hogy a legszebb volt, de kétségtelenül a legkedvesebb és legbájosabb.

Kecsés, gömbölyű karok, telt mell, és reszkető arcán — midőn mosolyra vagy nevetésre nyíltak ajkai — két kedves bemélyedés keletkezett — oly vonzó, és rokonszenvesé tették, hogy a legkiválóbb társadalmi állású ifjak elpanaszkodtak a világban, miért tette föl Vioreszku özvegy urnő, hogy sohse megy férjhez?!

Ehhez hozzájárul szép vagyonoeskája, atyjától kapott hozománya — indokolást nyerne a sóhajok.

Vioreszku urnő legjobb hírnévnek örvendett.

Volt férjének végrendelete ekkép hangzik: összes vagyonomat hátrahagyom szeretett drága Helénának, aki egy évi házasságunk alatt boldogító angyalom volt, — örökké kedves szeretetreméltó, örökké jó és hű, mindig kedvemben járt, esakhogy kielégítsen minden tekintetben.

S most öröre elhagyva őt, arra kérem, ne kövesse ama föltett szándékát, hogy sohase menjen férjhez, bűn lenne s egy boldog férjjel kevesebb volna a világban, ha szorososan ragaszkodna elhatározásához.

Ime Vioreszku Helena urnő jellemezése.

Ilyen tulajdonságokkal volt ő felruházva.

Margit, Helénának unokatestvére, egy gazdag földbirtokosnak neje, aki Robeszku Valens szülőfalujabeli származású volt, vele s jó leányával már az elbeszélés kezdetén találkoztunk.

Anyja és leánya egyaránt nemes, szelid kedves lények.

Lucia apja falusi ember lévén, gazdálkodással szeretett foglalkozni s így ritkán járt multságokra.

Nehezére voltak azok neki. — Lucia atyja szakasztott mása: huszonöt éves korában még férjezetlen — ő, ki huszonöt kérésnél is többet számlált.

Ugy látszik, hogy egy eszmét követ, mert gyakran mondá: inkább nem megyek férjhez, semhogy eszmémet ne valósítanám.

Anyja meg volt szomorítva ezért. — atyja, Dobreszku Hadrián nem igen szomorkodott.

Higgadt gondolkozású ember létére nem egyszer mondotta feleségének: akarataiban áll a választás, csak őt bírnak.

Van miből élnie hála Istennek, minek kényszerítsük akarata ellenére való férjhezmenetelre, mely csak boldogtalanná tehetné? — s amint ezt mondá, Lucia — a kedves Lucia — nyakába ugrott, gyermeki szeretettel kezeibe fogta ősz szakállát s gyermekded odaadással csókolgató édes jó papuskáját, sóhajtozván:

— Mily boldogság ily jó apát birni!

Éppen egy keringő ért véget.

Valamennyi tánczos el volt fáradva.

Lucia sokat tánczolt kedvesével . . . ugyszólván az egész keringő alatt

Egyszerre egy vidór ifju lépett a terem közepére s fennhangon az egész társaságnak ajánlotta a czédulajátékot.

— Kedves olvasóim ismerik e játékot — azért megelégszem annyit mondani, hogy a czédulák tele voltak immár s némelyek kezdték felolvasni.

(Folytatjuk.)

BÖLCSEK ÉS BOLONDOK KÖZT.

Irta: SOÓS ANTAL.

(8. közlemény.)

Beleirtam nevemet az adakozók névsorába, kivágtam az öt forintot, de az elém tartott tánczrendet udvariasan visszautasítottam.

— Bocsássa meg, kisasszony, de úgy érzem, hogy ez a négyes a legemlékezetesebb négyes marad az én életemben. Engedje tehát meg, hogy egymagamnak tartsam meg, hogy senkivel se tánczoljam.

Ugy láttam, hogy Malvinka szemében valami öröm sugárzik föl. Szegény kis pénzügyminiszter, a kitüntetés, amit nekem szántál, részedről áldozat lett volna tehát.

Beléptem a terembe. Jobbról is, balról is körülfogtak. Mindenki tőlem akarta a fölfordulás történetét hallani. Elmondtam vagy húszszor is, elülről. Ezalatt folyton Rebekát kerestem a szememmel. Végre megláttam egy ablakmélyedésben, egy csinos fiatal emberrel mosolyogva csevegni. Oly szép volt, mint egy angyal. Odaléptem. Mikor meglátott, egy lépéssel elébem jött, azután elfogulatlan hangon bemutatta Földes urat.

— Két nappal a tassi bál után lesz a kézfogónk, — mondotta.

A szemben levő falon a nagy tükörből egy bamba, buta arcz bámult rám. Az orrától le volt horzsolva a bőr. Még soha ilyen bamba tekintetet nem láttam. A jupiteri fürtök szét voltak hanyva. De azért, mintha mégis ott volna az ökörbilleg nyoma. Szerencsét kívántam a leendő párnak, s kifelé indultam a báli teremből. Az ifju párok éppen akkor perdültek az első tánczra. A terem közepén találkoztam Malvina kisasszonynyal, amint egy tartalékos huszárhadnaggyal nagy tüzzel járta a csárdást. Mikor meglátott, egy hálás pillantást vetett felém. Az öt forintot köszönte meg még egyszer, vagy pedig az első négyest?

Kiértem a szabadba. Éles szél süvöltött végig a néptelen utcán. Egyenest szembe mentem neki Leértem a Duna partjára. Elgondolkoztam rajta, milyen szép lesz azt a nagy fájdalmat ebbe a nagy folyamba beletemetni. Az ár majd leviszi holttestemet a tengerbe s ott fog lebegni a vizen, örökös örökké, mint elmulhatatlan tanúsága Rebeka hűtlenségének. Igazán nagyon szép lesz. A partról lebotorkáltam a víz széléhez. Ekkor megdöbbenéssel tapasztaltam, hogy a folyam be van fagyva. Ráléptem a jégre. Hiába rugtam rajta nagyokat, nem akart alattam beszakadni. Hiába, akit az Isten e fájdalomra rendelt, azt nem engedik elpusztulni. Ismét fölkúsztam a partra s még egyszer elgondoltam, milyen szép volna meghalni!

Észrevettem, hogy a közelben korcsma van, melyből muzsikaszó hallatszott. Benyitottam. Két szál cigány mellett néhány halászlegény mulatott. Mikor beléptem tépett, véres orral, összegyűrt köcsögkalappal, odaszólt egyik a másiknak, elég hangosan, hogy én is meghalljam:

— A nagyságos ifj'urat is kiverték a csárdából.

— Nem az a legény, aki birja, hanem aki állja, — válaszolt egy másik.

— Nagyobb baja van annak, — szólt közülök a legidősb. (Mihály bácsi volt, a halászgazda, ösmertem.) Nem látjátok, hogy térdig ér nadrágján a hó.

Azután odaszólt hozzám:

— Ha meg nem sértem az ifj'urat, telepedjék hozzánk. — Én is jártam már azon az uton, ahol térdig havas lesz az ember csizmája. Már minthogy én csizrát

szoktam viselni. Higye el, ifj'ur, nem érdemes az asszony-népért búslakodni. Eppen tizenhét éve annak, hogy a nagyvendéglőben báloztunk. Eljött a szentmiklósi molnár fia is, a Gyurka. Hát, nem tagadom, külömb legény volt nálam, jobbódu is volt, katonaviselt is volt, nem csuda, ha Tercsinek is jobban tetszett. Mindig csak vele táncolt. Hej, rég ideje annak! Akkor is éppen olyan hideg volt, mint most, a Duna is éppen úgy be volt fagyva, mint most. Hogy hiába ne tettem légyen az utat, én is felhordtam a Dunáról a havat, éppen úgy, mint most a nagyságos ifj'ur. Aztán, ha meg nem sérténém, a nagyságos Földes úr is nyalka legény.

— Hát azt honnan tudja? kérdeztem álmélkodva, miközben Mihály bátyám mellé telepedtem.

— Honnan? Ma délután léket vágtunk a Dunán, hogy lebecsássuk a hálót. Akkor jött át Tassról a jégen Földes ifj'ur. Az oldalballagi pusztáról már valamennyien várták. Volt nagy öröm. Kivált az a kis angyalszemű kisasszony hogy örült neki. Hírbül tudtam, hogy a nagyságos ifj'ur nagyon a sarkába jár Rebeka leány-asszonynak. Gondoltam, no, a bereki pusztára se visznek ebben a farsangban asszonyt.

— Jól gondolta, Mihály bátyám!

— No lám! No de azért nem kell búsulni. Búsuljon a ló, annak nagyobb a feje, meg a csuka. — Én még abban a farsangban megházasodtam. Hagy lássa Tercsi, hogy van még más leány is a világon. Mai napig se bántam meg. Elmondhatja az egész község apraja-nagyja, hogy nincs külömb asszony hét mérföldre az enyimnél. Meg is becstülöm, akárcsak a viczispán az övét. Hanem, hogy egy lány miatt az ember férfi-létére csak egy tapodtat is tegyen, az már, követem alásan, nem okos dolog.

— Ugy-e?

— Nem szeretem a cifra szót, de még a bagót sem verném ki miatta a pipámból.

— No lám. — Én pedig a Czeczil nagyságának a pulykát is hazahajtottam a Dani bátyám pusztájáról.

— Tudom, tudom. Beszéltek is a béresek, hogy az nem nagyságos ifj'urhoz való dolog. Akinek olyan sok tudomány van a fejibe! Ezt is tudom, a ráczalmási kisbirótól hallottam, aki hallotta, amikor az irnoknak megmagyarázta a nagyságos ifj'ur, hogyan lesz az új törvény mibenléte. Hiába, akinek akkora a tudománya, annak, követem alásan, nem dukál a pulyka után szaladni. Aztán mit nyert vele? Rebeka kisasszonyt odaadják a tassi ifj'urnak. Pedig még csak nem is fejmegyei ember.

— Bizony igaza van, Mihály bátyám. Még csak nem is fejmegyei, hanem csak pestmegyei. De látja, nem sokat ér a tudomány, ha az ember megbolondul.

— Annak is elmondom az okát, — folytatta Mihály bátyám, miközben felhajtotta poharát. Nem ott kezdik a tanulást, ahol kéne. Az asszonynál kell kezdeni. Ha az asszonyt már jól kiismertük, csak akkor kell a többi tudományhoz hozzáfogni. Mert a mig az asszonynépséget jól nem ismerjük, addig mindig csak rajta jár az eszünk. De ha már ismerjük, akkor ismerjük. Én is fordítva kezdtem, de legalább okultam belőle. Ha hamarabb tudtam volna, bizony engemet Tercsi nem vezetett volna az orromnál fogva. Ha pedig a nagyságos ifj'ur hamarabb tudta volna, talán szintén nem volna beverve az orra.

Erről aztán eszembe jutott az orrom. Nem tudom mitől, talán a Mihály bátyám filozófiájától, de úgy éreztem, mintha megint fájni kezdene.

(Folytatjuk.)

Meghalt egy asszony...

Meghalt egy asszony...

Nem láttam soha és mégis, aggodalomtól szorongott szívvel lestem a híreket betegágya mellől...

Nem láttam soha, és mégis a fájdalmas részről könyeit sajtolta szeméimből a kaszás halál aratásának hire...

Meghalt egy asszony...

És e hirre döbbenet ülte el a nagy lázas épületet, hol gépek zakatolnak éjt-napot át, végezvén emberi munkát és emberek százai lótnak-futnak gépies munkákban.

Mintha a gyász fekete köde lebegne a léghen és mintha a gyász fekete fájdalma ülné a sziveket.

Miért siratlak én? Én, ki lételedekről a haldokló sóhaján át vettem először tudomást?

Miért?

A szívek lánczolatának, az együttérzésnek fájdalma ez!

Egy férfit, egy edzett, talpig férfit láttam én könyezni.

Ki az élet ezernyi viharát férfierővel, sziklával dacolni akaró tudással győzé le, kinek küzdelme babérain százak osztozkodnak: az a férfi megtörött egy fájdalmas sóhajtól, mely egy beteg asszony ágyától jött felé és ez a férfi összeroskadott e hirre, hogy egy beteg asszony már nem is beteg többé. Már nem fáj neki semmi!

És mellé roskadott a deli, életerős ifjú...

A legszentebb érzélem ülte gyászos diadalát. A legfenségesebb érzélem: a gyermek szeretete édesanyja iránt.

A legideálisabb kapocs-láncz kapott pótolhatlan szakadást: gyermekeitől tépték el az anyját!

De... a változhatlanban megnyugodni tanít a bölcsesség!

És a szíveknek ez igaz gyászán érző, vigasztalni szerető szívünkkel járulunk sírkövednek: az Örök Szeretet sírkövének föllállításához, Weisz Teréz!

Cs—g M—é.

Képeinkhez.

Vegyenek virágot! Pünkösöd a virágok ünnepe!

Ki nem vesz ilyenkor rózsákat, és különösen, ha ily bájos, csodaszép leány kínálja?

Gyilkos virágok. Szép volt. Ifju volt, és szeretett. Remét, bizott és mecsalták. Pünkösöd napján kellett volna az eljegyzésnek lenni és egy nappal előbb szökött meg vőlegénye egy színésznővel. Az a picziny szív, melyet eddig a remény és boldogság uralt — megtört. Ugy fáj, de úgy fáj valami odabenn!

És lefeküdt és telehinté ágyát, szobáját bódító illatu virágokkal, hogy ne fájjon neki többé semmi! És a virágok meggyilkolták.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Braun Szidike. A szótag-rejtvény hibás. — **Ónodi Szűcs I.** Az egyik jó. — „Elsa”. Erős csiszolás után nyomdafestéket láthat... Nekünk tudnunk kell a szerző nevét. — **Czeiterer Andorné.** A képtalány jó, de csak úgy használhatjuk, ha szépen, nagyobbra megrajzolva beküldi újra. — **Reinhardt Mariska.** Jó eszmék, magvas gondolatok, de gyenge kidolgozás. Tessék türelemmel csiszolgatni és újra hozzánk bekopogtatni. Jóindulatunkról biztosítjuk. Pá! — **R. J.** Kivételesen hozzuk ily alakjában is. — **Weisz Samu.** Jó, de reklam íze miatt nem közölhetjük.